

O sviatosti birmovania

Milí mladí, Duch Svätý dnes naďalej mocne pôsobí v Cirkvi a jeho ovocie je hojné v tej miere, v akej sme my **ochotní otvoriť sa** jeho obnovujúcej sile. Preto je dôležité, aby ho každý z nás poznal, nadviazal s ním vzťah a nechal sa ním viesť. No tu, prirodzene, vyvstáva otázka: **kým je pre mňa Duch Svätý?** Pre nemálo kresťanov totiž Duch Svätý naďalej ostáva „veľkým neznámym“. **Práve preto som vás chcel pri týchto prípravách vyzvať na to, aby ste hlbšie spoznali Ducha Svätého, a to v osobnej rovine.** V našom vyznaní viery hlásame: „Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa, ktorý vychádza z Otca i Syna“. Áno, Duch Svätý, Duch lásky Otca a Syna, je prameňom života, ktorý nás posväcuje, „lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5). **Nestačí však len ho poznať;** treba **ho prijať** ako vodcu našich duší, ako „**Učiteľa vnútorného života**“, ktorý nás uvádza do tajomstva Trojice, pretože len on nás môže otvoriť pre vieru a umožniť nám žiť každý deň v plnosti. On nás vedie k druhým, zapaluje v nás oheň lásky a robí z nás misionárov Božej lásky.

Možno sa pýtate: **ako sa môžeme nechať obnoviť Duchom Svätým a rásť v našom duchovnom živote?** Odpoveď je – prostredníctvom sviatostí, pretože viera sa rodí a mocnie v nás vďaka sviatostiam, predovšetkým sviatostiam kresťanskej iniciácie: **krstu, birmovaniu a Eucharistii**, ktoré sa navzájom dopĺňajú a sú neoddeliteľné. Túto pravdu o troch sviatostiach stojacich na začiatku nášho kresťanského života možno nemálo kresťanov vo svojom živote viery zanedbáva, pretože sú to pre nich len gestá vykonané v minulosti, bez reálneho vplyvu na dnešok, akoby korene bez životnej miazgy. Preto sa stáva, že po prijatí birmovania sa mnohí mladí ľudia vzdialia od života viery. Jestvujú však i takí, ktorí túto sviatosť ani neprijmú. A predsa práve prostredníctvom sviatosti krstu, birmovania a potom neustále vo sviatosti Eucharistie Duch Svätý **umožňuje**, aby členovia jeho Cirkvi, **dokázali pravdivo svedčiť** o evanjeliu a boli schopní **okúsiť radosť z viery**.

Preto vás pozývam, aby ste sa zamysleli na tým, čo vám hovorím. Dnes je osobitne dôležité **znovuobjaviť** sviatosť birmovania a **nájsť jej hodnotu** pre náš duchovný rast. Ten, kto prijal sviatosti krstu a birmovania nech si spomenie, že sa stal „chrámom Ducha“: Boh v ňom prebýva. Nech si je stále toho vedomý a nech koná tak, **aby poklad, ktorý má v sebe, prinášal plody svätosti.** Kto je pokrstený, no ešte neprijal sviatosť birmovania, nech sa pripravuje na jej prijatie s vedomím, že sa ňou stane „hotovým“ kresťanom, pretože birmovanie prehlbuje krstnú milosť.

Birmovanie nám dáva **osobitnú silu svedčiť o Bohu** a oslavovať ho celým svojím životom (porov. Rim 12, 1); umožňuje nám vnútorne si uvedomiť, že patríme do Cirkvi, „Kristovho tela“, ktorého sme všetci živými údmi. Každý pokrstený, keď sa nechá viesť Duchom, môže priniesť vlastný vklad k budovaniu Cirkvi, a to vďaka darom, ktoré mu Duch dáva. Keď Duch koná, prináša do duše svoje ovocie, ktorým je „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5, 22).

Na charakterizovanie súčasného stavu u nás je možné použiť nasledujúcu hádanku alebo vtip:

Hádanka: Je to biele a ťahá to za sebou hodinky. Čo je to? /acylpirín ide z birmovky/ - dnes by sme už mohli dosadiť playstation, alebo iné k životu prepotrebné haraburdy.

Ak to tak nemá byť, potom treba pochopiť, prečo sú sviatosti vlastne také dôležité? A druhá otázka: Ako to, že prijatie sviatosti birmovania **s človekom nič neurobilo? Nie je teda Duch Svätý málo účinný?**

Keď sa pozrieme na pobirmovaných mladých ľudí, mohlo by sa nám zdať, že Duch Svätý už akosi „nefunguje“. Že v živote birmovancov sa nič zvláštne nestalo. **Chyba nie je v Duchu Svätom, ale v človeku.** Ak účinok nevidno, hoci samotná sviatosť je platná, dôvodov môže byť niekoľko.

Zdá sa, že mnohí pristupujú k tejto sviatosti prakticky ako neveriaci ľudia, sú motivovaní birmovným darom, či tradičným zvykom – jednoducho preto, že tak robia všetci. Birmovka nedáva vieru. A pristúpiť k birmovke bez viery – aký paradox – znamená nespolupracovať so sviatosťou. Tu sú zvyčajne korene problému. **Srdcia, ktoré sú pokrstené, ale neobrátene, zachovávajú vonkajšie náboženské zvyky, ale bez osobného vzťahu k Bohu.** Po rodičoch zdedená tradičná viera nie je účinná, pretože jej chýba **osobné rozhodnutie pre Krista.**

Ako to často býva? V Markovom evanjeliu v 5 kapitole sa píše o vzkriesení Jairovej dcéry. Ježiš dotykom a slovom prebudil mŕtve dievča k životu. Potom im prikázal, aby jej dali jesť. Zdá sa, že my postupujeme presne naopak. Namáhavo kŕmime akoby „mŕtvolu“. Neprijímajú pokrm. Birmovanci si náuky „odtrpia“, žijú vo svojom svete a niekedy nemajú ani chuť pretvarovať sa a jednoznačne dávajú najavo svoj nezaujem. Mŕtvolu treba najskôr **oživiť** a potom budú túžiť po pokrme, ktorý ich bude zvelaďovať.

Ďalej treba povedať, že **sviatosť birmovania nie je jednorazová udalosť**, ktorá všetko hneď vyrieši, ale počiatok uzdravujúceho procesu, ktorý sa tiahne celým našim životom. V nej dostávame **schopnosť** svedčiť o Ježišovi Kristovi, túto schopnosť však musíme **postupne rozvíjať**. Možno máte niektoré predpoklady, aby z vás boli geniálni tenisti, hokejisti, alebo matematici... Ak ste však tento dar neobjavili a nerozvíjali dlhoročným a náročným tréningom, je vám to k ničomu.

Spojenie sviatosti birmovania s pravidelnou eucharistiou (a s tým zas súvisí pravidelná sv. spoveď) nie je náhodné. Rúca totiž jedno falošné očakávanie. Nemýľme si pôsobenie Ducha Svätého s chvíľkovými poryvmi náboženského nadšenia (hoci i v nich môže byť prítomný). Sv. apoštol Pavol hovorí o tom, aké má byť ovocie Ducha: „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5, 22-23). Aby sme mohli toto ovocie prinášať vždy v pravý čas, a neboli otrokmi vonkajších okolností alebo svojich nestálych citov, nezaobídeme sa bez vytrvalého budovania čnosti. V oblasti čnosti nábožnosti je to práve pravidelné a vytrvalé pristupovanie k sviatostiam. Pravidelná eucharistia teda umožňuje, aby sa sviatosť birmovania stala „trvalými Turícami“.

Príprava na birmovku sa podobá autoškole: musí sa naučiť teóriu (testy). Pri troške dobrej vôle sa to pokojne zvládne. Ale to nie je všetko. Ešte je potrebná zručnosť šoférovania, a to treba natrénovať, to za vodiča nikto nespraví. Môže ovládať perfektne teóriu, ak nezvláda prax, nedostane preukaz. Až ten môže vyjsť medzi ľudí, kto ovláda oboje. Rovnako aj s birmovancom. To, že sa niekto naučí správne odpovedať na 30, 50 alebo aj 100 otázok ešte neznamená, že je všetko v poriadku v jeho živote. **Príprava na birmovku to nie je len teologický kurz.**

Ďalšou dôležitou okolnosťou je **život modlitby**. Bez modlitby totiž môžeme na život v Duchu Svätom zabudnúť – jednoducho neexistuje. Duch Svätý vždy zostupuje v atmosfére modlitby.

Čo je sviatosť birmovania a načo nám je?

Je to predovšetkým sviatosť, ktorá **dopĺňa sviatosť krstu!** To znamená: **posilňuje pokrsteného človeka, aby svoju vieru neohrozene vyznával, aby sa za svoje kresťanské presvedčenie nehanbil a s pomocou darov Ducha Svätého žil životom dobrého, prakticky veriaceho človeka.** Touto sviatosťou sa človek v Katolíckej Cirkvi stáva **dospelým kresťanom katolíkom!**

A preto by sa mal pre prijatie tejto sviatosti rozhodnúť sám, ako sa dospelý človek rozhoduje sám za seba. Pokrstiť ťa dali rodičia, oni sa tak rozhodli, lebo si bol ešte dieťa a nemohol si sa rozhodnúť sám. Tak isto to bolo aj pri 1. svätom prijímaní. Ale pri birmovke to má byť inak! Nemáš chcieť birmovku preto lebo to chcú rodičia, alebo starí rodičia, alebo niekto z rodiny. **Ale preto, lebo to chceš ty!!!** Prijat' túto sviatosť, to nie je len tak, aby bolo, aby boli rodičia, starí rodičia, spokojní. **Beriete na seba veľký záväzok,** lebo máte **svedčiť o Kristovi v tejto dobe.** Počas prípravy sa môžeš kedykoľvek rozhodnúť, že končíš. Napr.: nebude sa ti to páčiť, predstavoval si si to inak, nudí ťa to, nezaujima atď. Ak to bude z tvojej strany nasilu, potom to bude trápením pre teba, pre mňa ale aj pre tých okolo teba, ktorí budú mať záujem.

Preto prosím rodičov, starých rodičov, aby ste rešpektovali svoje deti, ak sa aj počas prípravy rozhodnú inak. Nikto nič nestratí, ale bude mať v nasledujúce roky ešte veľa príležitostí prijať túto sviatosť. Zabudnite na vyjadrenia, ktoré sa občas ozývajú v našom „tradičnom, katolíckom“ kraji: „Ako by to bolo, keby môj syn, či dcéra, vnuk alebo vnučka nešli na birmovku!“ Nič by nebolo, pôjdu neskôr!

Na druhej strane chcem vás rodičia, starí rodičia veľmi poprosiť aby ste dbali a starali sa aj o náboženskú výchovu svojich detí. Aby ste to nenechávali na kňazov a katechétky. Rodičia, nezabúdajte na povinnosť, ktorú ste zobrali na seba, keď ste dali svoje dieťa pokrstiť! „Milí rodičia, žiadate krst pre svoje dieťa. Tým beriete na seba povinnosť vychovávať ho vo viere, aby potom zachovávalo Božie prikázania a milovalo Pána Boha a svojho blížneho, ako nás o tom poučil Kristus. Ste si vedomí tejto povinnosti? A vy ste odpovedali: Áno.) Robte to! Potom budú vaše deti schopné sa aj sami rozhodnúť pre sviatosť birmovania. **Budte im v náboženskom živote príkladom.**